

Перцева В. А.

Харківський національний університет внутрішніх справ

МЕХАНІЗМИ ТВОРЕННЯ КОМІЧНОГО В НОВЕЛАХ ДЗВІНКИ ТОРОХТУШКО

У статті аналізуються функції художніх засобів та способи перетворення серйозного на смішне. Предметом дослідження обрано збірку новел «Питровна» популярної сучасної української блогерки, авторки численних творів для дітей та дорослих – Дзвінки Торохтушко. У статті йдеться про особливості прояву комічного, його автентичність і демократичність. Особливу увагу приділено вивченню мовних засобів лексичного рівня, які найактивніше використовуються в новелах письменниці. Автор ілюструє прикладами, що слова, які набувають у текстах новел метафоричності, обов'язково отримують емоційно-експресивне забарвлення, що визначає ставлення авторки до зображеного. Якщо ставлення письменниці критичне (негативне), а оцінка – іронічна, метафора виконує функцію засобу творення комічного ефекту. У роботі постулюється ідея про те, що метафора стає виразником комічного тільки тоді, коли вона створена на підставі неправдивої аналогії. Простежується роль авторських новоутворень та фразеологізмів у авторській обробці письменниці. Доводиться концепція про орієнтованість мовних засобів та прийомів у новелах Дзвінки Торохтушко на «свого» читача, здатного відчувати прихований зміст комічного, для якого відсутність розшифрування слова, фрази в тексті служить певним когнітивним стимулом. Такий текст – завжди пошук згоди між автором і читачем. У результаті аналізу доноситься думка про спрямування мовних засобів у текстах новел на реалізацію трьох основних механізмів творення комічного: експресивізацію, контраст між образами й словами та мовну аномалію. Засвідчено специфіку творення комічного в новелах Дзвінки Торохтушко, яке ґрунтується на поєднанні мовної гри, розмовності з яскравою конотацією «спрощення», жаргонізацією, індивідуальними авторськими неологізмами, у яких віддзеркалюється реальна мовна ситуація у сучасній Україні.

Ключові слова: сміхова культура, гумор, комічне, комічний ефект, метафора, порівняння, новоутворення, діалекти, сучасна українська література.

Постановка проблеми. Українська сміхова культура – явище процесуальне. З часів виникнення і дотепер у ній відбуваються постійні зміни, пов'язані з особливостями сприйняття, розуміння, перетворення світу й самоутвердження в ньому людини. Розмаїттям форм сміхової культури перейняте повсякденне життя українців, мовне спілкування, часто пересипане дотепними й влучними слівцями, та традиційна творчість. Сміховий світ сучасності знаходить своє вираження у формах народної та професійної культури: у каламбурах, усмішках, гумористичній прозі, фейлетонах, піснях, анекдотах, казках, календарно-обрядових дійствах, вертепів, клоунаді, пантомімі, карикатурах і шаржах, у різних формах і жанрах фамільярно-брутальної мови тощо. Мікрокосм кожного з цих компонентів сміхової культури віддзеркалює своєрідну українську ментальність, однією з визначальних рис якої є почуття гумору.

Гумор універсальний, але водночас має локальну специфіку, що відбиває ціннісні орієнтації й риси національної вдачі певного народу.

Національна специфіка гумору проявляється передусім у тематиці гумористичної літератури, а також у мовних засобах і формах створення комічного ефекту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Гумор традиційно входить у сферу інтересів літературознавства. До дослідження мовних засобів і форм комічного у творах закордонних та українських письменників зверталось чимало філологів: А. Є. Болдирева, М. П. Брандес, В. М. Вакуров, А. Ю. Голобородько, С. О. Голубков, Н. В. Гуйванюк, О. І. Єфімов, О. А. Земська, В. М. Капачинська, А. В. Карасик, П. Б. Коржева, О. Я. Кузьмич, Н. В. Ланчуковська, І. В. Лесик, А. З. Леськів, П. П. Плющ, А. С. Попович, Б. Г. Пришва, В. Я. Пропп, О. С. Скорик, Т. А. Шульга, О. А. Шумейко та інші.

Беручи до уваги попередні наукові розвідки, можна виокремити найсуттєвіші риси гумору: помічаючи окремі дотепні якості, він не заперечує предмет або явище загалом; бачить позитивні сторони, що відповідають ідеалу людини; не містить

прихованої двоплановості, з огляду на це легко доступний для сприйняття; відрізняється від іронії й сатири за характером відбиття дійсності (добрий, людяний).

Відомо, що гумористичний твір – це текст, мета якого – викликати в читача сміх. Для досягнення комічного ефекту автор організовує свій твір так, щоб взаємини між окремими елементами вказували на комічний статус тексту загалом, викликаючи у читача адекватну реакцію. Задоволення, яке отримує читач у процесі сприйняття, об'єднує комічне з іншими естетичними категоріями сміхової культури (театром, мистецтвом, обрядовістю), водночас основну роль у створенні комічного змісту відіграє форма. Вочевидь, що в гумористичному тексті нею є мова.

Порівнюючи гумор з іншими видами комічного, можна помітити його яскраву своєрідність, на яку неодноразово вказували дослідники. М. П. Брандес у навчальному посібнику зі стилістики зазначає: «Гумор припускає, що за смішним, за тими недоліками, що викликають сміх, відчувається щось позитивне, привабливе» [2, с. 148]. Отже, гумор – це жарт. Об'єктом гумору є окремі недоліки, дотепні й смішні, що або легко долаються, або відносно прийнятні. Характерною ознакою гумору є поєднання сміху із симпатією. Адже гумор – це сміх доброзичливий, незлобливий. Гумор у літературі – це складне соціокультурне явище, яке, нарівно із сатирою, сарказмом, пародією, іронією, є однією з форм сучасної сміхової культури. Невипадково цей феномен завжди привертав увагу дослідників. У своїх роботах вони розглядали важливі, але не рівноцінні за значущістю проблеми мовного вираження комічного. Але так чи інакше всі звертались до проблеми гумору в літературі, здійснювали спробу розробити класифікацію мовних засобів і аналіз механізмів досягнення комічного ефекту. Проте залишається ще чимало відкритих питань, пов'язаних передусім із виявленням і описом механізмів комічного в текстах сучасної літератури.

Актуальність нашої розвідки визначається насамперед потребою в багатоаспектному прочитанні творів сучасної української літератури, до якої, безумовно, належить і творчість Дзвінки Торохтушко.

Дзвінка Торохтушко (Любов Бурак) – сучасна українська поетеса, письменниця, блогерка. Її називають «Остапом Вишнею в спідниці», «справжнім літературним відкриттям», оскільки її твори про «справжнє життя» «справжніх людей». Твори Дзвінки Торохтушко відрізняються сміливими

жартами, проте в гуморі авторки немає й натяку на агресивне кепкування або приниження.

Дзвінка Торохтушко – авторка численних поезій, казок, віршів, прозаїчних творів для дітей і дорослих. Але широка популярність до неї прийшла після написання збірки новел «Питровна», яку ще до офіційного виходу з друку розібрали на цитати її підписники в соціальних мережах.

Постановка завдання. Предметом нашого дослідження стала збірка новел «Питровна», опублікована на початку 2019 року. Серйозне комплексне вивчення творів талановитої української письменниці – у близькій перспективі. Проте вже сьогодні відчувається потреба в спеціальних дослідженнях стилістики її художніх творів. Феєричне гумористичне забарвлення збірки новел «Питровна» створюється Дзвінкою Торохтушко насамперед завдяки широкому контексту «дотепності та несамовитості» [3, с. 4] описаних письменницею випадків і ситуацій. Задля створення комічного ефекту авторка активно використовує різноманітні мовні засоби.

Характеризуючи стилістичні особливості, науковці неодноразово звертали увагу на мовні механізми створення комічного у творах (окремому творі) одного або декількох літераторів. У своїх дослідженнях вони дійшли висновку, що досягнення комічного ефекту за допомогою мовних засобів відбувається насамперед через навмисне порушення мовних норм, тобто завдяки наявній в гумористичному тексті розбіжності між традиційною системою висловлювання й системою, обраною автором.

Зокрема, цікаву думку про мовне втілення комізму висловив Анрі Бергсон. Він вказав на серйозну різницю між комічним, яке виражає мова, і комічним, яке мова створює: «Перше ще можна перекласти з однієї мови на іншу, хоча й воно може втратити велику частину своєї текстової оригінальності. ...Інший же вид комічного зазвичай не перекладається. Тим, що існує, він цілком зобов'язаний будові фрази або підбору слів. Комічним тут стає сама мова. Фраза, окреме слово тут цілком самостійно здатні викликати сміх» [1, с. 58].

Саме таку здатність має автентичний гумор у новелах Дзвінки Торохтушко. За допомогою мовних одиниць авторка отримує можливість якнайяскравіше показати своє ставлення до подій, які описує. До того ж вона максимально впливає на читача. Створюючи комічний ефект, дієвість його зазвичай підтверджується сміховою реакцією аудиторії. І саме тому мовні засоби комічного глибоко національні.

Мовні засоби і прийоми комічного в кожного письменника різні й специфічні. І тому **метою нашого розвідки** є дослідження механізмів творення комічного в новелах Дзвінки Торохтушко. Окремо розглядаються функції художніх засобів, а також опрацьовується система актуальних для творчості сучасної української письменниці мовних засобів, що допомагають створювати комічний ефект.

У комплексному висвітленні зазначених проблем, що робиться вперше, полягає **наукова новизна дослідження**. Результати дослідження доцільно враховувати в курсах лекцій зі стилістики, лінгвістики й інтерпретації тексту, на заняттях з аналітичного читання, під час написання курсових і дипломних робіт.

Виклад основного матеріалу дослідження. Система української мови надає письменникам найбагатші можливості вибору одиниць для створення комічного ефекту. Аналізуючи їх, дослідники звернули увагу на таку рису комічного, як відхилення від норми. Термін «норма» зазвичай поєднується з поняттям «літературна мова», оскільки її головною рисою є відповідність установленим правилам і мовним законам. Проте під впливом зовнішніх (соціальних) і внутрішніх (мовних) чинників мова постійно зазнає змін.

Однією з характерних ознак сучасного етапу розвитку української літературної мови є потужна персоніфікація: кожен носій мови додає свої мовні й мовленнєві особливості, беручи участь у колективному процесі створення й опанування норм. Право людини на творчість, індивідуальність реалізуються сучасними українськими письменниками надзвичайно активно. Це віддзеркалюється в процесі «спрощення» мовних норм, у поширенні в текстах елементів, що беруть початок із позалітературних мовних сфер, переважно із професійних і соціальних жаргонів. Явище «спрощення» властиве всім рівням і нормам української мови. У випадку, який ми розглядаємо в нашій роботі, можна говорити про свідоме й мотивоване відхилення Дзвінкою Торохтушко від літературної норми, що виявляється художньо значущим.

Найбільш рухливими та з потужним потенціалом комічного є лексичні норми мови. Досить повною з огляду на це нам видається класифікація лексичних засобів творення комічного ефекту, яку запропонувала у своєму дисертаційному дослідженні О. Я. Кузьмич [4]. Особливість цієї типології полягає в тому, що мовні засоби комізму авторка аналізує з точки зору дотримання або порушення тих або інших ознак правильності

мови. Унаслідок цього дослідниця зараховує до лексичних засобів комічного синоніми, мовні штампи, метафори, порівняння, фразеологізми, неологізми, okazionalizmi, стилістичний різнобій.

У творах Дзвінки Торохтушко комізм створюється завдяки різноманітним лексичним мовним засобам. Одним із найулюбленіших способів створення комічного ефекту в новелах письменниці є метафора. Метафора визначається як «приховане порівняння», «перенесення на підставі подібності». На нашу думку, найбільший інтерес являють індивідуальні, авторські метафори Дзвінки Торохтушко, переносне значення яких не закріплено в словнику, а є результатом її творчості. Наприклад: «І тут у Питровни *загорілися* очі... Це означало, що мозок її прийняв якесь *ювелірне рішення*» [5, с. 97]; «Вовка, котрий грав роль москаля, підхопив грип і *зіграв* таким *кашлем*, що можна було з лаштунків робити *червоне ідеологічне простираadlo* і з чистою совістю *хоронити виставу*» [5, с. 69]; «Цілий вечір ми... *ліпили матрицю кокошника* на столярний клей... Бабця вважала це страшним марнотратством і на ходу *коректувала бюджет святого Миколая*» [5, с. 18]; «При появі діда Яська *бджоли* *алегорично чхали*, а *самки комарів масово записувались донорами* в центр переливання крові» [5, с. 58] тощо.

Слова, які набувають у текстах метафоричності, обов'язково отримують у новелах Дзвінки Торохтушко емоційно-експресивне забарвлення, що визначає ставлення авторки до зображеного. Якщо ставлення письменниці критичне (негативне), а оцінка – іронічна, метафора виконує функцію засобу творення комічного ефекту. Отже, метафора стає виразником комічного тільки за умови створення на підставі неправдивої аналогії.

Схожі стилістичні невідповідності, що посилюють комічний ефект, у якому високе уподібнюється низькому, трапляються в основі порівняння. Наприклад: «бабця ходила як *снігова хмара*» [5, с. 9]; «це не діти, а два *гімна в запічку*» [5, с. 9]; «Тончине плаття було *розраховане на статую Матері-Батьківщини з двома куполами собору Святого Петра*» [5, с. 124]. До того ж Дзвінка Торохтушко використовує сучасний етнокультурний прецедентний образ-стереотип: «...Водій не встигає оминати ямковий ремонт на дорозі, й *маршрутку починає трясти, наче курсом гривні*» [5, с. 148]; «...Пенсіонери впадають у *склерозний реверс*, водій *крутить кермом, наче Кабмін економікою*» [5, с. 149]; «...Тамарка була профі. Вона таки розіграла пиво з цукром, і ефект романтичних просто на очах зцементувався... Якби Тамарка *працювала в Укравто-*

дори, їй би ціни не було» [5, с. 126]. Попри те, що порівняння є доволі простою універсальною мовною категорією, у новелах Дзвінки Торохтушко вони виконують особливі функції. Наприклад, вводиться у художній текст для комплексного опису, що характеризує головних героїнь, їхню зовнішність, манеру поведінки, спілкування, їхній внутрішній світ.

Особливо виразні можливості в збірці новел «Питровна» отримали численні фразеологічні звороти, мовні штампи; прислів'я, приказки, афоризми; політичні гасла, рекламні слогани в їх узуальній формі («накритися мідними ночвами», «бикам хвосту крутити», «пам'ятати до нових віників, «зі своїм уставом у чужий монастир», «обійми Морфея», «Небесна канцелярія», «сидіти маком») або в авторській обробці письменниці («ранній Тичина та середній Сосюра», «вітчизняна пудра для мозку», «радикально налаштовані хробаки в голові») тощо. Джерелом для виникнення такого яскравого комічного ефекту виявляється неузгодженість між змістом і формою висловлювання загалом (книжковий стиль або нейтральний) і його частинами (розмовний стиль). Мовна одиниця комічного створюється в тексті новел однаковим способом, а саме: у словосполученні, що належить фразеологічному звороту, відбувається заміна однієї частини на іншу, схожу за звучанням з базовим відрізком. Наприклад: «смерть ходила поруч і голосно чхала»; «не поле перейти, а лоби набити досвідом»; «в життєвому театрі головне – не переграти»; «основна клітина суспільства – сім'я, а основна яйцеклітина – мужик 23 лютого»; «маркетолог – це оперативне створіння» тощо.

Отже, вживання Дзвінкою Торохтушко фразеологізмів пов'язане з їх виразними можливостями. Можна стверджувати, що письменниця завдяки фразеологізмам висловлює свою думку широко, емоційно, ніби занурюючи відоме стійке словосполучення у флер власного осмислення. Вживання народних прислів'їв, алюзій, безумовно, свідчить про її високий культурний й мовний рівень, адже реакція читацької аудиторії однозначно зумовлена національними мовними традиціями.

Ще одними з особливостей художньої прози Дзвінки Торохтушко є численні авторські новоутворення (оказіоналізми), які можуть існувати лише в межах контексту. Оказіоналізми завжди були своєрідним індикатором творчого потенціалу автора. Новоутворення в новелах Дзвінки Торохтушко вносять у текст певну фамільярну інтонацію, найчастіше семантично узгоджуючись із

«прообразом». Приміром, за моделлю латинських термінів *homo sapiens* (“*homo sapiens*”) та *dryopithecus* (“*dryopithecus*”) письменниця створила індивідуально-авторські «наукові терміни» – «гомо еректус» та «сранопітек». Вживання авторських новоутворень створює, на нашу думку, сприятливі умови для успішного мовного спілкування: це чудовий спосіб для діалогізації мови. Важливу роль тут відіграє налаштованість на «свого» читача: авторка враховує мовні знання адресата й відповідно до цього організовує текст своїх новел, у такий спосіб сприяючи виникненню прихильності та уваги читача. Такий текст – завжди пошук згоди між автором і читачем.

Потужною базою для створення комічного є різностильова лексика. У збірці новел «Питровна», починаючи з її назви, яскраво простежується використання просторіч, діалектів, сучасного молодіжного сленгу, вульгаризмів і жаргонної лексики. Різностильова лексика вводиться для реалістичного зображення подій, яскравої характеристики персонажів, вираження авторського ставлення до описаних явищ, створення тональності невимушеності, жартівливості, іронії, гумору.

Діалектизми, введені в репліки головних героїнь, не лише стають засобом характеристики персонажа, але й пов'язують їх із конкретною місцевістю. Зокрема новели, що описують дитячі роки героїнь, рясніють кременецькими локалізмами: «шарварок», «бараболя», «слоїк», «морги землі», «таляпати», «ночви», «дупа», «штолен» тощо. Авторка занурює читачів у мовне середовище Тернопільщини, передаючи його фонетичні й граматичні особливості. Вживання діалектних слів передає флер місцевого колориту і є знаковим для читачів, знайомих із тернопільською говіркою.

Безумовно, свідомим і спрямованим на створення стилістичного контрасту є численне вживання письменницею сленгу, вульгаризмів, просторіч та росіянізмів. Такі слова та вирази, як «пацавате одоробло», «нефіговий», «кульочок», «рибльонок», «мендалі та вурдена», «йолоп», «гумаки», «тіко так», «квацяти», «празник», «вхалепатись», «вимахуватись», «сачконути», що зазнали метафоризації, вводяться письменницею в художній контекст для посилення авторського оцінювання, емоційності й експресивності. Ці мовні прийоми переважно жваві, сміливі, іноді прямолінійні та відверто грубі. Їх гумор живий, природний, оскільки орієнтується на демократичного читача, який цінує і розуміє гумор авторки.

У новелах Дзвінки Торохтушко, як засіб створення комічного ефекту, представлена й іншо-

мовна лексика. Це іноземні слова й вирази, які передаються авторкою в латиниці зі збереженням особливостей вимови мови-джерела, тому й сприймаються як сторонні (такі слова й вирази заведено називати «варваризмами»). Ці запозичення не сприймаються як насильно привнесені, навпаки, створюють необхідний письменниці контраст між такими елементами і їх контекстним оточенням. Наприклад: «У процесі спостереження коректних і толерантних smile на обличчях продавчинь я зрозуміла, що всі пристойні dress на мене зовсім little і перспектива знайти розмір X на одне L більше – повністю black» [5, с. 170]. Таке неканонічне використання іншомовних елементів можна розцінювати як явище мовної гри.

Отже, письменниця для створення комічного ефекту активно використовує у своїй творчості весь потенціал української мови з характерними для неї естетичною, емоційною й експресивною функціями.

Висновки. Новели збірки «Питровна» Дзвінки Торохтушко насичені гумором у кращих традиціях світової літератури. Як показав аналіз, увесь комплекс мовних засобів, що використовує письменниця, спрямований на реалізацію таких основних механізмів творення комічного, як експресивізація (частини тексту набувають форм мовної гри), контраст (між образами й словами) та аномалія (свідоме порушення норм і правил вживання мовних одиниць). Водночас у новелах Дзвінки Торохтушко сильним є суб'єктивний фактор, у викладенні помітно відчувається позиція письменниці. Вочевидь, для того щоб зрозуміти контекст, авторка та читач повинні мати спільні знання історичного, культурного, соціального характеру. Адже комічне, як об'єктивна й суб'єктивна категорія, виражає себе в найрізноманітніших формах. Однією із найважливіших є мовна форма. Дзвінка Торохтушко віртуозно використовує всі наявні можливості української мови на сучасному етапі її розвитку. Письменниця здобуває матеріал із живої розмовної мови, діалектів, а також із фра-

зеологічного фонду, широко використовує наявні в мові образні засоби, активно змінює мовні одиниці, досягаючи комічного ефекту.

Насичена діалектами, вульгаризмами та жаргонізмами мова героїв новел Дзвінки Торохтушко перетворюється на своєрідний механізм, націлений на пошук «свого» читача, здатного оцінити авторський гумор, відчути прихований зміст, для якого відсутність розшифрування слова, фрази в тексті не перешкоджає читанню, навпаки, становить деяку привабливість, служить певним когнітивним стимулом.

В основі створеного письменницею комічного ефекту лежать прийоми мовної гри і різностильова лексика з яскравою конотацією «спрощення», жаргонізацією, індивідуальними авторськими неологізмами, у яких віддзеркалюється реальна мовна ситуація у сучасній Україні. Саме одночасне поєднання розмовності, неординарності, певної брутальності визначає специфіку комічного в новелах Дзвінки Торохтушко.

Виходячи з того, що комічне трактується нами як особливий мовний механізм, досягнення комічного ефекту в новелах письменниці здійснюється на базі певного кола мовних засобів. Трансформація серйозного в смішне ґрунтується на перетині прецедентних текстів, зіткненні стилів і руйнуванні мовних норм. Широкий спектр комічних засобів у новелах Дзвінки Торохтушко свідчить про те, що письменниця не лише майстерно володіє соціокультурними нормами та стереотипами мовного спілкування, але й творчо переробляє наявні в арсеналі мови засоби, втілюючи своє творче бачення світу.

Отже, ми виявили низку механізмів творення комічного у творчості сучасної української письменниці Дзвінки Торохтушко, а також здатність мовних одиниць реалізовувати комічний зміст. Вважаємо, що подальший аналіз стилю письменниці, зокрема порівняльний, дасть змогу глибше зрозуміти її творчість та сформулювати уявлення про її мовну особистість.

Список літератури:

1. Бергсон А. Смех. Москва : Искусство, 1995. 127 с.
2. Брандес М. П. Стилистический анализ. Москва : Книжный дом «Либроком», 2009. 208 с.
3. Волошин Б. Я. Про Питровну, дитинство і справжню дружбу. Торохтушко Дзвінка. Питровна: новели. Київ : Атагон, 2019. С. 4–5.
4. Кузьмич О. Я. Мовні засоби творення комічного в українській прозі кінця ХХ століття – початку ХХІ століття : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01. Луцьк, 2015. 217 с. URL: https://ra.eunu.edu.ua/wp-content/uploads/2018/06/Kuzmich-O.-YA_dysertatsiya.pdf.
5. Торохтушко Дзвінка. Питровна: новели. Київ : Атагон, 2019. 176 с.

**Pertseva V. A. MECHANISMS OF COMIC CREATION
IN NOVELS OF DZVINKA TOROKHTUSHKO**

The article analyzes the functions of artistic means and ways to turn the serious into the funny. The subject of the research was a collection of short stories "Pytrovna" by a popular modern Ukrainian blogger, author of numerous works for children and adults – Dzvinka Torokhtushko. The article deals with the peculiarities of the comic, its authenticity and democracy. Particular attention is paid to the study of linguistic means of the lexical level, which are most actively used in the short stories of the writer. The author illustrates with examples that the words acquiring metaphor in the texts of short stories necessarily receive an emotionally expressive colour, which determines the author's attitude to the image. If the writer's attitude is critical (negative) and the assessment is ironic, the metaphor serves as a means of creating a comic effect. The work postulates the idea that metaphor becomes an expression of the comic only when it is created on the basis of a false analogy. The role of author's neoplasms and phraseologies in the author's processing of the writer is traced. The concept of the orientation of language means and techniques in Dzvinka Torokhtushko's short stories to "one's" reader, able to feel the hidden meaning of the comic, for whom the lack of deciphering the word, phrase in the text serves as a certain cognitive stimulus. Such a text is always a search for agreement between the author and the reader. As a result of the analysis, the idea of directing linguistic means in the texts of short stories to the realization of three main mechanisms of comic creation is expressed: expressiveness, contrast between images and words and linguistic anomaly. The specificity of the creation of the comic in Dzvinka Torokhtushko's short stories is attested, which is based on a combination of language play, colloquialism with a bright connotation of "simplification", jargon, individual author's neologisms, which reflect the real language situation in modern Ukraine.

Key words: *humorous culture, humour, comic, comic effect, metaphor, comparisons, new growths, dialects, modern Ukrainian literature.*